

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně:

A. M.

narozena X

státní příslušnost Ukrajina

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. OAM-44796-18/ZM-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda se přezkumu rozhodnutí o pobytovém titulu cizince může domáhat jeho rodinný příslušník poukazující na to, že byl v průběhu správního řízení opomenut jako účastník, a dále zda toto opomenutí mohlo představovat vadu mající vliv na

zákonnost rozhodnutí i za situace, kdy zjevně nemohly být naplněny podmínky pro vyhovění žádosti.

2. Žalobkyně a její manžel V. M. (nar. X, dále též jen „manžel“) jsou státní občané Ukrajiny žijící v České republice, kde vychovávají nezletilou dceru A. (nar. X). Manžel zde pobýval z titulu zaměstnanecké karty, jejíž platnost měla skončit dne 26. 6. 2023. Žalobkyně s dcerou zde pobývaly na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, přičemž tento druh povolení byl vydáno právě ve vztahu k manželovi.
3. Manžel dne 22. 6. 2023 požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný však rozhodnutím ze dne 18. 10. 2023, č. j. OAM-44796-18/ZM-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žádost manžela zamítl s poukazem na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť manžel byl pravomocně odsouzen pro úmyslné trestné činy, přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí tyto trestné činy ještě nebyly zahlazeny. Žalobu manžela proti napadenému rozhodnutí zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2024, č. j. 57 A 9/2023-44 (dále jen „rozsudek 57 A 9/2023“), proti němuž podal manžel kasační stížnost, o které zatím není rozhodnuto.
4. Nyní žalobu proti napadenému rozhodnutí podává žalobkyně. Její žaloba je založena na dvou žalobních bodech:
5. Za prvé žalobkyně namítá, že byla v průběhu správního řízení o manželově žádosti opomenuta jako účastnice řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukazuje přitom na nosné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 11. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-54 (dále též jen „rozsudek NSS 8 Azs 50/2023“), z nichž dovozuje, že rodinní příslušníci rovněž splňují materiální podmínku dotčených účastníků ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení o manželově žádosti přitom bylo zahájeno ještě datem 1. 7. 2023, tj. před účinností novely č. 173/2023 Sb., jež zavedla ustanovení § 168 odst. 6 zužující okruh účastníků řízení. Žalobkyně se proto považuje za opomenutou účastnici, jež se nemohla v řízení o manželově žádosti nijak vyjádřit, což považuje za vadu napadeného rozhodnutí odůvodňující jeho zrušení.
6. Za druhé žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ona sama žádnou svou povinnost neporušila, ale hrozí jí ztráta práva pobytu na území ČR, kde žije se svou rodinou. Případně to hrozí přinejmenším zhoršením jejího právního postavení v ČR. Napadené rozhodnutí obsahuje jen zcela schématickou úvahu o dopadu napadeného rozhodnutí do jejího života, absentuje však jakékoliv porovnání „něco k něčemu“ ve smyslu požadavků judikatury.
7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnout. Ve vyjádření k žalobě poukazuje především na skutečnost, že účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu žalobkyni nepříslušelo. V důsledku zamítnutí manželovy žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty totiž nemohla být ona sama přímo dotčena na svých právech, její dotčení je nanejvýš nepřímé. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí byla držitelkou dlouhodobého víza, které sice bylo vydáno primárně za účelem soužití s manželem, nicméně stále jde o samostatné bytové oprávnění. Na jeho platnost neměl vliv zánik zaměstnanecké karty, navíc žalobkyně mohla požádat o vydání jiného bytového oprávnění, což také učinila, neboť dne 17. 4. 2024 podala žádost o vydání zaměstnanecké karty. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že v řízení

o manželově žádosti nebyl povinen jednat s žalobkyní jako s účastnicí. Dle jeho názoru tedy žalobkyně vůbec není aktivně legitimována k podání žaloby.

8. Žalovaný má rovněž za to, že i kdyby aktivně legitimována k podání žaloby byla, pak ani v takovém případě by její žaloba nemohla být důvodná. Žádost jejího manžela o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty totiž byla zamítnuta z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy tyto důvody spočívaly v tom, že se její manžel dopustil na území ČR dvou úmyslných trestných činů, které v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nebyly zahlazeny. V této souvislosti poukazuje na závěry rozsudku 57 A 9/2023, v němž ze strany manžela nebyl namítán zásah do soukromého a rodinného života, ačkoliv manžel musel vědět, že v ČR žije žalobkyně (jeho manželka) i jejich nezletilá dcera. Ani v žalobě žalobkyně nelze nalézt přílehavou námitku týkající se nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného vyvolává žalobkyně pouze dojem, že je svým pobytovým oprávněním závislá na zaměstnanecké kartě svého manžela, sama však není omezena v možnosti svůj pobytový titul změnit. Navíc i když s žalobkyní nebylo jednáno jako s účastnicí řízení, tak žalovaný se přesto v napadeném rozhodnutí přesto dopadem do jejího soukromého života zabýval na základě poznatků zjištěných z předchozích řízení, přičemž dospěl ke stejným závěrům jako rozsudek 57 A 9/2023.
9. Soud vyzval žalobkynina manžela a jeho prostřednictvím i jejich nezletilou dceru Anastasii k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ani jeden z nich se však ve stanovené lhůtě jako osoba zúčastněná na řízení nepřihlásil.

II. Posouzení soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (k tomu ještě viz dále), a přezkoumal je v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
11. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 51 s. ř. s.
12. Žaloba je částečně důvodná.
13. Ve věci není sporu o tom (a potvrzuje to i obsah předloženého správního spisu), že žalobkyně nebyla přibrána jako účastnice řízení o žádosti jejího manžela, který usiloval o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ve věci rovněž není sporu o tom, že žalobkynin pobytový status je s tím manželovým provázán, neboť žalobkyně pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, kdy toto společné soužití je vztaženo právě k manželovi, jenž zde dosud pobýval na základě zaměstnanecké karty, jejíž platnost však nebyla v důsledku napadeného rozhodnutí prodloužena.
14. Jádrem sporu je naopak otázka, zda nepřibrání žalobkyně jakožto účastnice řízení o manželově žádosti představovalo vadu řízení.
15. Soud přisvědčuje žalobkyni, že se o vadu řízení jednalo. V tomto směru žalobkyně přílehavě odkázala na závěry rozsudku NSS ze dne 2. 11. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-54, odst. 25, jenž vyložil: *„Řízení o prodloužení pobytového oprávnění (doby platnosti zaměstnanecké karty) se tak v dané věci netýká pouze práv stěžovatele samotného, ale rozhodnutí z něj vzešlé nepochybně přímým způsobem zasahuje také do práv jeho manželky a dvou nezletilých dětí, kteří již na území ČR pobývají na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny navázaného právě na pobytové oprávnění stěžovatele. Z výše uvedených důvodů je třeba dospět k závěru, že rodinní příslušníci stěžovatele v nyní projednávané věci materiální podmínku podle § 34 odst. 2*

s. ř. s. splňují, neboť napadené rozhodnutí zasahuje do práva na soukromí a rodinný život nejen stěžovatele samotného, ale právě i jeho rodinných příslušníků.“

16. Přestože se výklad shora citované judikatury vztahoval primárně k otázce uplatňování práv osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. v řízení před správním soudem, a nikoliv k otázce účastenství v řízení před správním orgánem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, tak to nemění nic na tom, že oba zmiňované instituty představují do značné míry „spojené nádoby“. Jestliže někdo může být dotčen na svém právu na soukromý a rodinný život v důsledku rozhodnutí orgánu veřejné moci, tak z hlediska existence či neexistence tohoto dotčení je v zásadě nerozhodné, zda rozhodujícím orgánem veřejné moci je soud nebo správní orgán. Naopak dosáhne-li nějaká osoba materiální podmínky spočívající na přímém dotčení práv zakládající postavení osoby zúčastněná podle § 34 odst. 1 s. ř. s., tak si nelze dost dobře představit situaci, aby by paralelně nedosáhla i postavení vedlejšího (dotčeného) účastníka správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu založeného na prakticky identické podmínce spočívající v přímém dotčení práv. Z této úvahy ostatně vycházel i NSS ve své dřívější judikatuře (srov. např. jeho rozsudky ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015–31, nebo dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011–102), v níž krajským soudům vytýkal, že v případech žalob v cizineckých věcech – v nichž byla souvislost se slučováním rodiny – nebyli rodinným příslušníkům žalujících cizinců zasílány výzvy k případnému uplatnění práv osob zúčastněných na řízení, ač s nimi v průběhu správního řízení bylo zacházeno jako s vedlejšími účastníky.
17. Nejinak je tomu i ve vztahu k posuzované věci, kdy žalobkyně, jejíž povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR se odvíjelo od rodinného soužití s manželem pobývajícím na území na základě zaměstnanecké karty, logicky musela být přímo dotčena rozhodnutím ovlivňujícím platnost manželova pobytového titulu. Soud naopak nemůže souhlasit s žalovaným, že povolení k dvoudobému pobytu za účelem sloučení rodiny, jímž disponuje žalobkyně, představuje samostatné pobytové oprávnění, na jehož platnost nemá vliv zánik zaměstnanecké karty. Je tomu přesně naopak, neboť zrušení či neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty představuje důvod k tomu, aby se z moci úřední zahájilo řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Zánik platnosti manželovy zaměstnanecké karty má tudíž na existenci žalobkynina pobytového oprávnění vliv naprosto zásadní. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně má možnost požádat o jiné druhy pobytových oprávnění (resp. že tak již učinila podáním ze dne 17. 4. 2024). Ba právě naopak, nutnost obstarávat si jiný pobytový titul a prokazovat podmínky k jeho udělení představuje další druh právního břemene, jde tudíž o dotčení bezprostřední a přímé. Nikoli jen nepřímé, jak mylně argumentuje žalovaný. Soud proto přisvědčuje žalobkyni, že v řízení o prodloužení manželovy zaměstnanecké karty s ní mělo být jednáno jako s dotčeným účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu, a tedy jí i měla být dána možnost se v daném řízení vyjádřit.
18. Soud samozřejmě nepřehlíží, že na základě novely č. 173/2023 Sb. nabylo od 1. 7. 2023 účinnosti (mj.) i ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je účastníkem řízení o žádosti pouze žadatel a které je svou povahou *lex specialis* vůči obecné úpravě účastenství podle správního řádu (srov. § 1 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Jak ale správně připomněla žalobkyně, řízení o žádosti jejího manžela bylo zahájeno dne 22. 6. 2023, tedy ještě před účinností zmiňované novely. Dané řízení proto bylo nutno dokončit ještě podle dosavadních předpisů (srov. čl. IV bod 1 zákona č. 173/2023 Sb.), tj. bez aplikace zvláštní úpravy účastenství dle § 168 odst. 6 zákona

o pobytu cizinců účinného až od 1. 7. 2023. Žalovaný proto byl povinen v řízení o manželově žádosti aplikovat obecnou úpravu účastnictví podle § 27 odst. 2 správního řádu a do řízení měl přibrat žalobkyni jako vedlejší účastnici.

19. Jelikož tak žalovaný neučinil a žalobkyni jako účastnici řízení o žádosti jejího manžela nepřibral, zatížil toto řízení vadou. Žalobní bod brojící proti tomuto pochybení je proto důvodný.
20. Důvodný naproti tomu není druhý žalobní bod brojící do otázky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Třebaže žalovaný s žalobkyní nejednal jako s účastnicí, tak se přesto danou otázkou zabýval i ve vztahu k její osobě. Při úvaze o dopadech zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkynina manžela (žadatele) se totiž explicitně zabýval mj. i tím, že žadatel má manželku a nezletilou dceru pobývajících na území právě na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Neshledal to však za důvod pro úvahu o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkynina manžela a jeho rodiny. Tento závěr přitom již obstál v soudním přezkumu, k čemuž lze v podrobnostech odkázat na odst. 26 až 36 rozsudku 57 A 9/2023, v nichž zdejší soud podrobně vysvětlil, že nevyhovění žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nelze zaměňovat s povinností opustit území a fakticky se odloučit od rodiny, a současně přdestřel náhradní instituty, které je třeba k legálnímu pobytu na území využít. Na příslušné části rozsudku 57 A 9/2023 (jehož vyhotovením žalobkyně zjevně disponuje) lze plně odkázat i pro účely nyní posuzované věci.
21. Právě uvedené však nic nemění na důvodnosti prvního žalobního bodu, jenž správně poukazoval na vadu řízení spočívající v tom, že žalobkyně nebyla přibrána jako účastnice řízení. Soud si však musel položit otázku, nakolik se tato procesní vada mohla projevit na meritorním posouzení věci. Jak totiž dovodil NSS v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, odst. 24, „[z]rušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“ Jinak řečeno, pokud by obsah rozhodnutí byl totožný i za situace, kdyby k vadě nedošlo, pak zde neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností, a v takovém případě není důvod, aby soud rozhodnutí pro nezákonnost rušil.
22. Soud shledal, že přesně taková situace nastala i v nyní posuzované věci.
23. Nelze totiž přehlédnout, že důvodem pro nevyhovění manželovy žádosti byla jeho trestná činnost, jež v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla ještě zahlazena. Nejednalo se tedy o subjektivní jako (jako např. nedoložení dokladů či neprokázání existence společného soužití), ale o překážku objektivní, třebaže zapříčiněnou subjektivním jednáním ze strany žalobkynina manžela. Tato objektivní překážka přitom nemohla být odstraněna na základě účastnického vyjádření. Jak soud k této problematice uvedl již v souvislosti s přezkumem manželovy žaloby: „Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. **Zákon ministerstvu nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení, včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost**

rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51)“ (viz odst. 24 rozsudku 57 A 9/2023, zdůraznění doplněno). Z uvedeného je zřejmé, že byla-li prokázána existence pravomocného odsouzení manžela za trestný čin, jež v době posuzování žádosti nebylo ještě zahlazeno, pak neměl žalovaný žádný prostor k tomu, aby žádosti vyhověl, naopak mu zákon jednoznačně stanovil povinnost rozhodnout o žádosti negativně. Vyjádřením žádného z účastníků by tento negativní důsledek zjevně nemohlo nikterak zvrátit. Proto i kdyby žalobkyně byla (hypoteticky) přibrána jako účastnice správního řízení a byl jí poskytnut prostor vyjádřit se k věci či k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, tak ani nejširší myslitelný způsob využití této palety procesních práv by zjevně nemohl vyústit k odlišnému posouzení žádosti. Lapidárně řečeno: I kdyby žalobkyně podala v průběhu správního řízení sebelepší, sebezpečnější a sebedokonalejší vyjádření, tak by tím objektivně nemohla nijak odklidit existenci pravomocných trestních rozsudků, ani nijak založit důvody pro zahlázení manželova trestního odsouzení. Za dané situace nemůže neúčast žalobkyně v řízení o manželově žádosti představovat vadu takové intenzity, kvůli níž by bylo nutno rušit napadené rozhodnutí, neboť nové projednání žádosti s účastí žalobkyně by představovalo pouze „řízení pro řízení“, šlo by toliko o procesualistické cvičení bez reálné možnosti dosáhnout věcného vyhovění.

24. Soud samozřejmě nepřehlíží, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo k částečnému zahlázení manželova trestního odsouzení. Ani tuto skutečnost však soud nepovažuje za důvod pro přehodnocení shora přijatého závěru. Jak soud vyložil již v rozsudku 57 A 9/2023, při přezkumu napadeného rozhodnutí je třeba vycházet ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž k datu 18. 10. 2023 žádné z manželových trestních odsouzení ještě zahlazeno nebylo (což ostatně on ani žalobkyně nikdy netvrdili). Zjevně zde přitom nejsou žádné mimořádné okolnosti, jež by odůvodňovaly výjimku z aplikace zmiňovaného pravidla (jako např. hrozba porušení zásady *non-refoulement*; srov. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 13). I v kontextu právě uvedeného tedy platí závěr vyslovený v předchozím odstavci, že ani případná účast žalobkyně v řízení o manželově žádosti by zcela zjevně nemohla vyústit v její kladné posouzení.
25. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že i když nepřibrání žalobkyně jako účastnice řízení o manželově žádosti představovalo procesní vadu, tak se zároveň jednalo o vadu bez zjevného vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto i když soud shledal žalobní bod směřující do předmětné otázky formálně důvodným, tak v kontextu posuzované věci jej nevyhodnotil jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.; výrok I).
26. Ani zamítnutí této žaloby však nemění nic na tom, že nepřibrání žalobkyně jako účastnice v řízení o manželově žádosti obecně představovalo nesprávný úřední postup ze strany žalovaného. Soud zde proto nijak nevaliduje žalovaného chybný postup, pouze jej nevyhodnotil jako relevantní důvod pro opětovné projednání manželovy žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, neboť této žádosti nemohlo být tak jako tak vyhověno pro překážku objektivní povahy.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 29. července 2024

Josef Straka, v. r.
samosoudce